

Şeytan hakkında iki görüş

Alan Hayward – The real devil

- BÖLÜMLER;

BÖLÜM 1: Şeytan hakkında iki görüş

BÖLÜM 2: Başlangıç ile başlayalım

BÖLÜM 3: Yahudiler neye inandı?

BÖLÜM 4: Yeni ahitteki Şeytan

BÖLÜM 5: İsa Mesih Şeytanı nasıl fethetti

BÖLÜM 6: Şeytan tarafından ele geçirilme sorunu?

BÖLÜM 7: Gerçekte günah nereden gelir?

BÖLÜM 8: Sonuç

BÖLÜM 1: Şeytan hakkında iki görüş

Bir gün 1974 yılında bir adam Londra'nın en ünlü mahkemesi Old Bailey'de yargılanırken olağan dışı bir savunmada bulundu; "Evet beni suçlamış olduğunuz suçu ben işledim"" sonrasında da ise ilginç bir şey dedi "...ama ben suçlu değilim! Yapmış olduğum şeyi değiştiremem ama bu eylemi gerçekleştirdiğim sırada Şeytan tarafından ele geçirilmişim". Yargıcın onun iddiasını kabul etmediğini söylememe gerek yoktur umarım.

Dünya'nın her yerinde bu karanlık konuya artan bir ilgi var. Şeytan tarafından ele geçirilen ya da kullanılan bir çok insanın hikayesini duyuyoruz. Bazen de daha az kötü olan ruhlar tarafından aynı işin yapıldığını duyduğumuz oluyor.

Bu hikayelerin arkasındaki yalan nedir? Gerçekten de Dünya'nın etrafında dolaşan karanlıklar prensi ve onun görünmez kötü ruhlardan oluşan bir ordusu mu var? Dünyadaki kötülüklerin ve tüm o acıların sebebi şeytan mı? Yoksa hepsi Noel Baba ve Periler gibi birer efsane mi?

Bu soruya doğru cevabı almanın tek bir yolu var. Kutsal Kitap bizlere bu konuda bir çok şey anlatıyor. Bu konuda Kutsal Kitabı çok dikkatli incelemeliyiz çünkü en çok yanlış anlaşılan konu bu şeytan konusudur.

En çok bilinen görüş:

Tanrı'ya ve İsa Mesih'e inanan bir çok insan aynı zamanda şeytana da inanır. Eğer onlara Şeytanı sorarsanız muhtemelen şu yanıtı alırsınız;

"O düşmüş bir melektir. Bir zamanlar o harika bir Melekti ama daha sonrasında kibirlendi ve Tanrı'ya karşı geldi ve bir isyan çıkardı. Bundan dolayı Tanrı Şeytanı kendisini destekleyen meleklerle birlikte Cennetten kovdu. Şimdi ise Şeytan diğer düşmüş meleklerle birlikte dünyada yaşar ve insanları günah işlemeleri için kışkırtır."

Ancak bazı insanlar ve bu kitapçığı yayınlayan bazı yazar dahil olmak üzere bu görüşü kabul etmekte zorlanırlar. Bu Tanrıyı, evinde vebalı fareler olan bir adam gibi gösterir ve bu adam hastalıktan kurtulmak için fareleri komşusunun evine doğru sürüyor! Açık bir şekilde evindeki bu farelerden kurtulmanın yolu onları öldürmektir, başkasının evine yollamak değil. İyi olan hiçbir adam komşusunun evine vebalı olan bir fare sürüsü yollamaya çalışmaz. O halde Tanrı nasıl olur da bu düşmüş melekleri bizim dünyamıza gönderir? Neden onları öldürmüyor?

BÖLÜM 2: Başlangıç ile başlayalım

Aden bahçesindeki Yılan

İlk zamanlarda yabanıl hayvanların en kurnazı yilandı (yaratılış 3:1). Ve öyle görünüyor ki Yılan dik bir şekilde yürüyebiliyor ve konuşabiliyordu ve aynı şekilde Havva'yı kocasına günah işletmesi için ikna edebiliyordu.

Şeytanın düşmüş bir melek olduğuna inananlar şunu diyecektir; "Ah evet, ama sadece bir yılan değildi. O şeytandı, Şeytan tarafından ele geçirilmişti yılanın bedeni ve şeytan onun aracılığı ile konuşuyordu."

Bu iddia'ya karşı yalnızca şu soruyu sorabiliriz: Kim söylüyor? Yaratılış kitabının bunu söylemediğini biliyoruz! Yaratılış kitabı açık bir şekilde Yılanın konuştuğunu söylüyor ve Şeytan tarafından ele geçirilmekle ilgili hiçbir şey söylemiyor. Aynı şekilde Pavlus, buradaki olayı anlatırken "Şeytan tarafından ayartılan Havva" demiyor "Yılanın Havva'yı kurnazlığıyla aldatması" diyor (2.korintliler 11:3)

İlginç bir şekilde Pavlus, Yılan için "Kurnaz" diyor ama "Kötü" demiyor. Matta 10:16 ayetinde İsa, bizler için de "Yılan gibi Kurnaz olun" der ama kötülükten bahsetmez. Pavlus, Adem'in düşüşü için hiçbir zaman Şeytanı suçlamamıştır. Adem'in düşüşünden bir çok yerde bahseder ama bunların hiçbirini Şeytan bağlamında değerlendirmedir. Bunun yerine tek bir kişiyi suçladı; "Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi." (Romalılar 5:12)

O eski Yılan

Yeni Ahit'te bu Yılanı Şeytan gibi gösteren tek pasaj Vahiy kitabı 12.bölümün 9.ayetindeki 7 kafalı olan garip yaratıktır ve bu yaratık; "İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan" şeklinde tarif edilir. Ama bu pasaj Aden bahçesinde neler yaşandığını anlatmıyordu. Bu bir benzetme ve bize Dünya üzerinde gerçekleşecek ama henüz gerçekleşmemiş olan bir olayı anlatıyor. Diğer bir

nokta ise yılanın 7 başlı olduğunu söylüyor. Aden bahçesindeki yılanın böyle olduğuna inanan var mı?

Yaratılış kitabının ve diğer yazarların Aden bahçesindeki olayı anlatışı oldukça basitti. Günahlı insan doğası için Şeytanı suçlamayın çünkü Kutsal Kitap şeytanı suçlamıyor. Aksine bu suçlamanın Adem ve onun çocukları üzerinde olduğunu anlatıyor.

Musa'nın Yasası

Kutsal kitabın ilk beş bölümüne (Yaratılış, Mısırdan çıkış, Levililer, Çölde sayım, Yasa'nın tekrarı) Musa'nın yasası denir çünkü bu bölümleri Musa yazdı. Bu bölümler Kutsal kitabın sadece ilk bölümleridir ama yüzlerce yıl boyunca insanların sahip olduğu tek Kutsal Kitap bu bölümlerdi çünkü Kutsal Kitabın diğer bölümleri henüz yazılmamıştı. Yine de Musa'nın yasası o zamanlarda Tanrı'nın halkı için tam olarak bir rehberdi. Yasa onlara günahın nasıl kaçınılabileceklerini ve Tanrı'nın isteğine uygun nasıl yaşayabileceklerini gösteriyordu. Ama bu kitap hiçbir zaman Şeytandan bahsetmemişti. Bu durum ise çok önemli soruyu beraberinde getiriyor. Eğer gerçekten de insanları günah işlemeleri için kışkırtan düşmüş bir melek varsa Tanrı bu konuda insanları neden uyarmaz? Musa'nın Yasası Tanrı'nın halkına verildiği zaman eğer gerçekten de böyle büyük bir tehlikenin içindelerse en azından bir ayette yerde Tanrı'nın şeytan konusunda o halkı uyarmasını beklemek bence adil olurdu.

Elbette sessizliğe dayanan bir argüman tek başına sonuç veremez ama yine de akılda tutulması gereken bir gerçek.

Eski Ahit'in diğer kitapları

Eski Ahit, Kutsal Kitabın dörtte üçünden fazlasını kapsar ama yine de "Şeytan" kelimesi Eski Ahit'in 3 ya da 4 yerinde görülür. Şeytan çok önemli ve öğretilmeye değer bir şey değil gibi görünür. Eski Ahit'in çok az yerinde ismi geçen "Şeytan" kimmiş öğrenelim hadi.

Şeytan kelimesi anlamsız bir etiket değildir. Önüne gelen takılarla birlikte anlamı da değişebilir. Kelimenin anlamı "Suçlayan kimse" veya "Düşman" dır. Bu kelime bir isim olarak kullanıldığı zaman başına isim olduğunu belirten bir ek alır.

İbranice eski ahitte Şeytan kelimesinin bir isimmiş gibi kullanıldığını gördüğümüz yerler; Mezmurlar 109:6, 1.Tarihliler 21:1, Eyüp kitabı ilk iki bölüm ve Zekeriya 3:1-2

Bu ayetler bir çok modern İngilizce çeviride "Satan"(Şeytan) olarak çevirilmez ama "accuser"(suçlayan kimse) olarak çevirilir. Din bilginleri, Kutsal Kitap yazarlarının bu metinleri yazarken Şeytan kelimesini bir isim olarak kullanmadığını düşünür çünkü açık bir şekilde bu pasajlarda tarif edilen "Düşman" ya da "Suçlayan kimse" sadece normal insanları tarif ediyordu.

Ve elimizde 1.Tarihliler 21:1 var; bir çok çeviride "Şeytan" bir isim olarak ele alınır. Yine de bazı modern İngilizce çeviriler bize bu ayetteki Şeytan kelimesinin "the adversary"(düşman) olarak daha doğru bir şekilde çevirilebileceğini söyler. Ayrıca bu ayetteki "Şeytan" kelimesinin bir isim olarak değil ama bir kelime olan "düşman" şeklinde çevrilmesine inanmanız için de çok güzel bir neden var çünkü aynı eylem 2.Samuel 24:1'de

anlatılır ve burada Tanrı'nın buna sebep olduğu, Davut'un da bundan dolayı tüm savaşıcı adamlarını saydırdığını okuyoruz.

Bu ayet Tanrı'nın buradaki "düşman" olduğunu anlatmaz! Kutsal Kitabın bütününe baktığımızda "Şeytan" kelimesi, hem İbranice hem de Grekçe metinlerde önünde "The" ekiyle kullanıldığında iyi olan bir şeye hiçbir zaman referans etmez.

Yine de Kutsal Kitap kendisiyle çelişmez. Şimdi sizlere "Tanrı" ve "Düşman", ikisinin birlikte Davut'a bu eylemi nasıl yaptırabildiğini açıklayacağım. Eğer Yeşaya 29:3'de Tanrı'nın Yeruşalim'e ne söylediğine bakarsak anlamak çok kolay olacak;

"Sana karşı çepeçevre ordugah kuracak,
Çevreni rampalarla, kulelerle kuşatacağım."
-Yeşaya 29:3

Açıkça görüyoruz ki Tanrı bu şeyleri kendisi yapmadı Bunun anlamı şudur; Tanrı, düşman bir ordusunun bunu yapmasına sebep oldu. Benzer şekilde 1.Tarihliler 21:1 ve 2.Samuel 24:1 bizlere insan olan bir düşmanın Davut'un paniklemesine ve hata yapmasına neden olduğunu söylemekte hemfikirdir, ancak bu düşman ordusunun varlığından Tanrı sorumludur.

Ancak Şeytan'ın büyük bir kötü ruh olduğunu varsayarsanız, 1 Tarihliler 21: 1 ve 2. Samuel 24: 1 arasındaki ilişkiyi açıklamanız imkansız olacaktır ve bu bölümler direkt bir çelişki olarak karşımıza çıkacaktır.

Eyüp ve Zekeriya

Bununla birlikte Eski Ahit'te Şeytan kelimesinin isim olarak kullanıldığı ve doğaüstü bir varlıkmış gibi gördüğü 2 pasaj kalıyor: Eyüp 1-2 ve Zekeriya 3

Ama bu bölümler düşündüğünüz gibi değil. Eski Ahit, bazen normal insanlara sadece vurgulamak uğruna doğaüstü bir varlıkmış gibi konuşur. Bu ayeti düşünelim mesela;

"Tanrı yerini aldı tanrısal kurulda,
Yargısını açıklıyor ilahların ortasında:
'Siz ilahlarsınız' diyorum,
'Yüceler Yücesi'nin oğullarısınız hepiniz!'
Yine de insanlar gibi öleceksiniz,
Sıradan bir önder gibi düşeceksiniz!"

-Mezmurlar 82:1-6-7

Cevabı bizlerin tahmin etmesine gerek yok çünkü Efendi İsa Mesih bunu açıklıyor. Bu ayetlerden alıntı yaparken buradaki "İlahların" aslında insanlar olduğunu söylüyor;

"Tanrı, kendilerine sözünü gönderdiği kimseleri ilahlar diye adlandırır."

(Yuhanna 10:34-35)

Diğer bir deyişler onlar İsrail halkı arasında Tanrı'nın kendilerine sözünü vermek için yetkilendirdiği

kişilerdir. Tanrı, onların ne kadar kayda değer ve önemli kişiler olduklarını vurgulamak için onları "İlahlar" olarak adlandırmıştır.

İnsan olan düşmanlar

Aynı şekilde Eyüp ve Zekeriya bölümlerindeki Şeytan'ın doğa üstü bir varlık olmadığı açıktır. "Şeytan" - "Düşman" bu kitapta, o zamanki Tanrı'ya karşı çıkan ve bir düşman olduğu özellikle belirtilen bir insanı gösterir. Ya da bu isim, Tanrı'nın halkına ve kendisine karşı olan kötü insanları temsil etmek için kullanılmış bir çeşit sembol olabilir. (Bununla ilgili olarak Yasa'nın Tekrarı 32:15'de ilginç bir paralellik vardır. Yeşurun ismi bir adamın ismi gibi görünüyor ama burada sembolik bir isimdir. Bir topluluğun tamamını temsil eder.)

Eyüp kitabının ilk iki bölümünü yakından incelediğimizde buradaki Şeytan'ın(düşman) kendiliğinden bir güce sahip olmadığını görüyoruz. Şeytan'ın Eyüp'e acı çektirmek için Tanrı'dan izin istemesi gerekiyor(Eyüp 1:11-12). Eyüp'ün kendisi bile bu acıların doğaüstü bir varlıktan değil ama Tanrı'dan geldiğini söylüyor(1:21, 2:10). Eyüp Kitabının sonunda biz diyor ki; Eyüp'ün erkek ve kız kardeşleri yanına gelip onu avuturlar, "Acısını paylaşıp RAB'bin başına getirmiş olduğu felaketlerden ötürü onu avuttular." (Eyüp 42:11). Açık bir şekilde buradaki Şeytan,

Tanrı'nın Eyüp'e acı çektirmek için yetki verdiği bir veya bir grup şeytani kıskançlıkta kötü insandı.

Bu konuda geriye sadece Zekeriya 3.bölüm kalıyor. Bu bölümde Başkahin Yeşu'nun Şeytanla yüzleşmesi anlatılır. Neyse ki Ezra kitabında Yeşu'nun Şeytan ile mücadelesi tarihsel olarak açıklanır. Ezra 3.bölüm Yeşu'nun insanları, Tanrı'nın yıkılmış tapınağını yeniden inşa etmeye nasıl yönlendirdiğini anlatır. Ama Yeşu bunu yapması için huzur içerisinde bırakılmadı. Ezra 4:2-4 ayetlerinde şöyle der; "Yahuda ve Benyamin halkının düşmanları, sürgünden dönenlerin tapınağı yeniden inşa ettiğini duydu." ve onlar "Yahudalılar'ı tapınağın yapımından caydırmak için korkutmaya, cesaretlerini kırmaya girişti." Bu düşmanlar Zekeriya'nın benzetme dilinde "şeytan" kelimesi ile temsil edilir, yani "düşman" demektir.

Lucifer kimdi?

Düşmüş melek-Şeytan hikayesine inananlar Eski Ahit okudukları zaman büyük bir hayal kırıklığına uğrarlar. Eski Ahitte Tanrı'nın gerçekten de inanmamızı istediği şey buysa, Şeytanın düşmüş bir melek olduğunu söylemiş olması gerektiğini fark ederler. Ve böyle bir şey söylenmediğinden, Eski Ahitte inançlarına temel olarak kullanabilecekleri bir şey aradılar. Kullanabilecekleri sadece iki pasaj bulabildiler. Bunlardan ilki;

Ey parlak yıldız, seherin oğlu,

Göklerden nasıl da düştün!

İçinden, “Göklere çıkacağım” dedin,

“Tahtımı Tanrı'nın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım; (13)

Ancak ölümler diyarına,

Ölüm çukurunun dibine

İndirilmiş bulunuyorsun. (15)

-Yeşaya 14:12-15

Sadece umutsuzca zayıf bir teoriyi savunmak isteyen birisi bu ayeti şeytana uyarlamaya çalışırdı. Bu ayetin açık bir şekilde meleklerle hiçbir ilgisi yoktur çünkü bir sonraki ayet şöyle devam eder;

Seni görenler bakıp bakıp şöyle düşünecekler: “Dünyayı sarsan, ülkeleri titreten, Yeryüzünü çöle çeviren, Kentleri yerle bir eden, Tutsakları evlerine salıvermeyen ADAM bu mu?” (16.ayet)

Bu ayette bahsedilen kişi Babil Kralıdır çünkü aynı bölümün 4.ayeti şöyle başlar; (14:4)

"Babil Kralı'nı alaya alarak,
'Halkı ezenin nasıl da sonu geldi!' diyecekler"

Bu adamın neden Lucifer(Parlak yıldız) olarak anıldığını anlamak çok zor değil. Lucifer, Venüs'ün eski ismidir ve

anlamı "gökteki en parlak yıldız" dır. O günlerde Babil kralları yeryüzündeki en güçlü krallardı. Peygamber Daniel Babil Kralı Nebukadnessar için şöyle dedi;

"Ey kral, o ağaç sensin! Sen büyüdün, güçlendin. Büyüklüğün giderek göklere erişti, egemenliğin dünyanın dört bucağına yayıldı."

-Daniel 4:22

Ama ünü "Cennete(Göklere) kadar ulaşan" son Babil Kralları alçaltılmışlardı. Onun düşüşü dünyayı sarsan bir olay Gökten düşmüş Lucifer(Venüs) harika bir şey olacaktı.

Babil Kralı

Yeşaya 14 açık bir şekilde Babil Kralının düşüşünü anlatan şiirsel bir tanımdır. "Burada Babil Kralı yazıyor ama aslında Şeytanı anlatıyor" diyen insanlar suçludur çünkü Kutsal Kitabı kendi isteklerine göre yeniden yazıyorlar. Tanrı'nın eski dönem Krallarına onları Gökten yere atacağını söylemesi bizim modern zihinlerimize biraz garip gelebilir ama bu tarz bir dil Kutsal Kitapta çok sık kullanılıyor. Örneğin bunlar Efendi İsa'nın İsrail ülkesindeki kötü Kefernahum şehrine söylediği sözlerdir;

"Ya sen, ey Kefernahum, göğe mi çıkarılacaksın? Hayır, ölüler diyarına indirileceksin!"

-Matta 11:23

Kefernahum gerçekten de Gökte(cennette) değildi, bu yalnızca İsa'nın onu büyük ve gururlu bir şehir olarak tanımlamasıydı. Aynı şekilde ölüler diyarına indirilmesi Kefernahum'un çok alçakta olan bir yer haline gelmesi demektir.

Sur Kralı

İnsanların Şeytan düşüncesine uyarladığı geriye kalan tek pasaj Hezekiel 28'dir. Ama yine de çok açık bir şekilde burada bahsedilen kişi İnsan olan bir Kraldır. Bu bölüm şu sözlerle başlıyor;

"RAB bana şöyle seslendi: İnsanoğlu, Sur önderine de ki,
'Egemen RAB şöyle diyor"
-Hezekiel 28:1-2

ve 12. bölümde şöyle devam ediyor;

"İnsanoğlu, Sur Kralı için bir ağıt yak."
-Hezekiel 28:12

Hezekiel, bu Kralı Aden'deki bir melek olarak adlandırmaya devam ediyor ve bu da bazı insanları Kralın Aden'deki kılık değiştirmiş Şeytan olduğunu düşünmeye yönlendiriyor. Yine de bunu düşünmek için hiçbir neden yok çünkü 4 ayet sonra Hezekiel, Mısır Kralı ve bazı diğer Kralların da aynı zamanda Aden'de olduğunu söylüyor ve tüm Kralların hepsi bir araya gelip tek bir Şeytanı oluşturamazlar. Açık bir şekilde burada Hezekiel'in kullandığı dil, bu kralların özellikle ayrıcalıklı olduğunu anlatmasının şiirsel yoludur çünkü onların yaşadıkları bölge, Tanrı'nın o an İsrail halkı arasında bir iş yaptığı zaman dilimindeydi.

Görüyoruz ki Eski Ahitte Şeytanın düşmüş bir melek olduğunu kanıtlayacak tek bir kelime dahi yoktur.

BÖLÜM 3: Yahudiler neye inandı?

Eski Ahit, Yahudilerin bir kitabıdır. Onlar Eski Ahitteki Şeytan referanslarını nasıl anladılar sizce? Doğaüstü bir

Şeytana mı inandılar yoksa Şeytan kelimesini İnsan kötülüğünün bir sembolü olarak mı gördüler?

1- Sosyal Bilimci, A Lyons

"Antik Yahudiler çok katı bir şekilde realistlerdi ve Şeytan İnsanın kötü niyetini sembolize etti.

2- Yahudi Ansiklopedisi

"Yahudilik hiçbir zaman Tanrı ile neredeyse eşit olan ve Dünyaya sahip olup bireyleri ele geçirmek için savaşıyor bir Şeytan konseptini ciddi ciddi kabul etmedi. Şeytanın bir kişi olduğuna inananlar çok nadirdir.

3- Yahudi Rabbi(öğretmen), R. S. Brookes

"Yahudilik inancında Şeytana ya da Şeytanın gücüne olan bir inanca yer yoktur. Şeytan daha çok kötülüğün kişiselleşmesi ve kötülüğe olan eğilimdir."

Doğa üstü Şeytan fikri nereden geliyor?

Akademisyenler bize eski Yahudilerin de buna inanmadıklarını söyledi. Yine de Mesih döneminde bile birçok Yahudi ve Yahudi olmayan kişi, bu düşmüş melek-Şeytan hikayesine inandı. Peki bu doktrin nereden geliyor?

Tarihçiler her şeyin bugün İran olarak adlandırdığımız Pers olarak bilinen bu ülkede başladığını açıklıyor. Yahudiler Mesih'ten 500 sene önce Pers imparatorluğunun altında yaşadılar ve Perslerin dini inançları hakkında çok şey biliyorlardı.

Pers dini sonunda Zerdüştlük olarak bilinir hale gelmişti. Persliler bir çok Tanrı'ya inandı ama iki tanesine özellikle inanıyorlardı. Bir tanesi Ahura Mazda olarak bilinen iyi ruhtu, Işığın ve mutluluğun Tanrısıydı; diğeri ise Angra

Mainyu olarak bilinen kötü ruhtu, karanlığın ve mutsuzluğun Tanrısıydı. Persler, bu iki büyük gücün dünyaya sahip olmak ve insanların ruhlarına sahip olmak için sürekli olarak olarak savaştığına inanıyorlardı.

Eski Ahit Peygamberi Yeşaya bazı Yahudilerin bundan etkilenebileceğini öngördüğü için endişeleniyordu. Böylece Peygamberliklerinden birinde Pers dinene direkt olarak saldırdı. Belki de kimsenin bu noktayı kaçırmadığından emin olabilmek için Pers Kralı Cyrus'a bu spesifik peygamberlik görümü ile hitap etti;

"RAB meshettiği kişiye, sağ elinde tuttuğu Cyrus'a sesleniyor... RAB benim, başkası yok, Benden başka Tanrı yok. Işığı biçimlendiren, Karanlığı yaratan benim... Esenliği[Mutluluğu] ve Felaketi[Mutsuzluğu] yaratan, bütün bunları yapan RAB benim."

-Yeşaya 45:1-7

Diğer bir deyişle Tanrı, Zerdüştlük dininin yanlış olduğunu ilan etti. İki doğüstü güç yoktu sadece bir tane vardı ve o da Tanrı'nın kendisidir. Karanlığın Prensi Angra Mainyu gerçek değildi. Tanrı hem aydınlığın hem de karanlığın kaynağıydı, hem neşenin hem de acının.

Bunu ilk kez öğreten kişi Yeşaya değildi. Yüzlerce yıl önce Kutsal Kitabın ilk bölümlerinde Tanrı, Musa aracılığı ile şunları söylemişti;

"Artık anlayın ki, ben O'yum, Benden başka Tanrı yoktur! Öldüren de yaşatan da, yaralayan da iyileştiren de beni. Kimse elimden kurtaramaz"

-Yasa'nın Tekrarı 32:39

"Şeytan yaralar ve Tanrı iyileştirir." demiyor "Tanrı yaralar ve Tanrı iyileştirir." diyor.

Eski Ahit'teki kötü ruh

Eski Yahudilerin neye inandığını görmenin bir başka yolu, Eski Ahit'teki kötü ruhlara yapılan referansları incelemektir.

Eski Ahit'in tamamında kötü ruhlardan veya bu türden herhangi bir şeyden bahseden sadece birkaç pasaj vardır. Hepsi aşağıda alıntılanmıştır. Çok dikkatli bir okumayı hak ediyorlar, çünkü onları daha önce hiç fark etmeyen insanlar genellikle bu ayetleri görünce afallıyorlar.

"Sonra Tanrı Avimelek'le Şekem halkının arasına kötü bir ruh gönderdi"

-Hakimler 9:23

"Bu sıralarda RAB'bin Ruhu Saul'dan ayrılmıştı. RAB'bin gönderdiği kötü bir ruh ona sıkıntı çektiriyordu.

Hizmetkârları Saul'a, "Bak, Tanrı'nın gönderdiği kötü bir ruh sana sıkıntı çektiriyor" dediler, "Efendimiz, biz hizmetkârlarına buyruk ver, iyi lir çalan birini bulalım. Öyle ki, Tanrı'nın gönderdiği kötü ruh üzerine gelince, o lir çalar, sen de rahatlarsın."

-1.Samuel 16:14-16

"RAB'bin gönderdiği kötü bir ruh Saul'u yakaladı. Saul mızrağıyla Davut'u duvara çakmaya çalıştı."

-1.Samuel 19:9-10

“İşte RAB bütün bu peygamberlerin ağızına aldatıcı bir ruh koydu. Çünkü sana kötülük etmeye karar verdi.”

-1.Krallar 22:23

"Üzerlerine kızgın öfkelerini,
Gazap, hışım, bela
Ve bir alay kötülük meleği gönderdi."

-Mezmurlar 78:49

Rab'bin kötü ruhları - kötülüğün melekleri - bir yıkım meleği... Eski Ahit'in "kötü ruhlar" hakkında söylediği tek şey bunlardır. Ve bu, Eski Ahit zamanında Tanrı'nın halkının neye inandığını görmek için fazlasıyla yeterlidir.

Onlar için kötü ruhlar, Tanrı'dan bağımsız hareket eden varlıklar değildi. O günlerde İsrail'in çocukları için kötü ruhlar; dürüst ruhlardı, Tanrı'nın emri altında günahkar insanlara cezalar uyguluyordu. (Aslında bunu Kutsal Melekleri aracılığı ile yapıyordu.)

Onlara "kötü ruhlar" deniyordu, çünkü ceza alan kişiler onu bir kötülük olarak görüyorlardı. Eski Ahit'te Meleklerin Tanrı'nın kontrolü altında olan varlıklar olduğuna dair bir çok pasaj vardır ama ona itaatsiz edebileceklerine dair tek bir pasaj bile yoktur;

"RAB tahtını göklere kurmuştur,
O'nun egemenliği her yeri kapsar.

RAB'be övgüler sunun, ey sizler, O'nun melekleri,
O'nun sözünü dinleyen,

Söylediklerini yerine getiren güç sahipleri!"

-Mezmurlar 103:19-20

Bölüm 4: Yeni Ahitteki Şeytan

Eski Ahit'ten Yeni Ahit'e döner dönmez büyük bir sorun ile karşılaşyoruz. Burada Şeytana ikinci bir isim verilmiştir, İblis. İncilin ilk dört bölümünde İblisten çok sık bir şekilde bahseder. Eski Ahit'in 39 kitabının toplamından bile çok bahseder. Yeni Ahit'in İblis'i korkunç bir canavar gibi görülmektedir ve buradaki İblis, Eski Ahit'te olduğu gibi Tanrı'nın işlerini değil kötülüğün işlerini yapmaktadır.

İnançsız kişilerin ve Yahudilerin tüm bunlar için basit bir açıklaması var. Yeni Ahit'in Eski Ahit ile çeliştiğini söylüyorlar. Eski Ahit içerisinde Olağanüstü güçlere sahip bir şeytanın olmadığı konusunda hemfikirler ama Yeni Ahit'in bunun zıttını öğrettiğini iddia ediyorlar.

İmanlı olan kimse bu açıklamayı kabul edemez. Kutsal Kitap kendisi ile çelişemez. Efendi İsa Mesih bizlere Eski Ahit içerisinde yazan her şeye inanmamızı söyledi (Luka 24:5, Yuhanna 5:45-47, Luka 16:31, Yuhanna 10:35, Luka 16:17, Matta 5:18). Ve hayır, Yeni Ahit'in Eski Ahit ile çelişme şansı yoktur. Bu söylenenler için daha iyi bir açıklama olmalı, o halde gelin bu açıklamayı bulalım.

Bağlama Uymayacak Anahtar

Ofislerle dolu büyük bir binada bekçi olarak yeni bir işe başladığınızı düşünelim. Yönetici size "Ana Anahtar" dediği bir anahtarı verdi ve binanın her kapısını açacağını söyledi. O gittikten sonra bu anahtarı denemeye karar verdiniz. Denediğiniz ilk kilitli oda açıldı. Sonra iki farklı odayı daha denediniz ve onların kilitleri de açıldı. Bir sonraki kilit sert bir kilittir, ancak biraz çaba ile anahtarın bu kilidi de çevirmesini sağlayabilirsiniz. Sonra düzgün açılan iki kilit daha geliyor ve anahtarı cebinize geri koyuyorsunuz, bundan memnun oldunuz. "Bu gerçekten de Ana Anahtar olmalı" diyorsunuz kendi kendinize. "Bu her kilidi açabilir!" ama ertesi gün hayal kırıklığına uğruyorsunuz. Farklı bir kapının kilidini deniyorsunuz ve ne yaparsanız yapın açılmıyor. Daha sonra binanın tüm kapı kilitlerini denemeye karar veriyorsunuz. Ve şunu fark ediyorsunuz, bir önceki gün çok çabuk tatmin olmuşunuz. Bu anahtar bir çok kapıyı açabiliyordu ama hepsini değil. Bazılarını yalnızca zorlarsanız açabiliyorsunuz ve bir çoğu hareket bile etmiyor. Yanlış anahtarı almış olmalısınız.

Bu kısa hikaye bir kıssaydı. Tabii ki de Kutsal Kitapta "Şeytan" kelimesinin geçtiği yerlerin bir kısmına düşmüş bir melek olan kişisel şeytan inancı uyuyor.

Ama bazı kilitler var ki bu öğretiy bunlara kesinlikle uymuyor. İşte bunlardan bazıları:

1) Korint topluluğunda zina eden bir adam vardı. Topluluk içerisindeki bu davranışı tolere ediyorlardı ama Pavlus onlara harekete geçmek zorunda olduklarını söylemek için şunu yazdı:

"Ben ruhça aranızdayken Efendimiz İsa'nın gücüyle toplandığınız zaman, bedeninin yok olması için bu adamı

Şeytan'a teslim edin ki, Efendi İsa'nın gününde ruhu kurtulabilsin." (1.Korintliler 5:5)

Şimdi düşmüş melek anahtarını burada deneyin. Pavlus gerçekten de topluluğa düşmüş bir adamı bu doğa üstü güce sahip şeytana teslim etmelerini mi söyledi? ve şeytan da onun bedenini yok edecekti? Sizce böyle bir eylemin, günahkar ruhu "Efendi İsa'nın gününde kurtarması" mümkün mü? Bu anahtar buraya uymamaktadır.

2) Pavlus, günah işleyen iki farklı korintliliye daha yazmıştı:

"Bazıları temiz vicdanı bir yana iterek iman konusunda battılar. Himeneos ve İskender bunlardandır. Küfretmemeyi öğrensinler diye onları Şeytan'a teslim ettim."

(1.Timoteos 1:19-20)

Şeytan'ın doğaüstü bir varlık olduğuna inanlar için burada iki büyük sorun var. ilki, Pavlus neden bu hatalı Hristiyanları kötü bir ruha teslim etmek istiyor? Bunu günahkar olsa bile topluluğun herhangi bir üyesine bunu yapmak ister misiniz?

İkincisi, Düşmüş bir melek bu Hristiyanlara küfretmemelerini öğreterek Paul ile işbirliği yapar mıydı? Şüphesiz kötü bir ruh insanların küfretmemesine değil, küfür etmesine yardım ederdi! Yani bu anahtar burada da işe yaramadı.

3) Bergama isimli bir kasabada topluluk zulüm görüyordu. Efendi İsa Mesih içerisinde bu ifadeyi de barındıran bir rahatlık mesajı gönderiyor oraya:

"Nerede yaşadığını biliyorum; Şeytan'ın tahtı oradadır." (Vahiy 2:13)

Eğer Şeytan, düşmüş bir melek ise bu nasıl olabilir? Bergama şehrinin kralı olarak kötü bir canavar gerçekten bir tahtta mı oturdu? Eğer öyleyse orada Hristiyan topluluğu nasıl kuruldu? Hristiyanlar neden böyle bir kötülük merkezinden kaçmadılar?

Bağlama Uyacak Anahtar

Bu bahsettiğimiz üç pasaj Düşmüş Melek doktrinine uymayacak olan tek yer değildir. Birkaç tanesine daha hızlıca bakabiliriz ama öncelikle bu üç kilit için farklı anahtarları deneyelim ve mantıklı olup olmadığını görelim.

Şeytan'a teslim etmek

İlk pasaj 1.Korintliler 5:5'dendi, Pavlus burada Zina eden adamı "Şeytan'a teslim et" dedi. Birkaç ayet sonra burada ne demek istediğini açıklar "Kötü kişiyi aranızdan çıkarın" (13.ayet)

Bu anahtar kesinlikle uyuyor! "Şeytana teslim etmek" demek topluluktan uzaklaştırmak anlamına geliyordu. Kendisinin geldiği yere yani Şeytan'ın (Günahkar insanların) hüküm sürdüğü kötülüğün krallığına geri gönderildi. Bu sert ceza onun aklını başına getirmek ve tövbe etmesini sağlayarak ruhunu tekrardan kurtarılabilir hale getirmek içindi.

Bu aynı zamanda 1.Timeteos 1:20'yi de açıklıyor. Pavlus burada iki Hristiyanın küfür etmemeyi öğrenebilmeleri için Şeytan'a teslim edilmelerini söyler. Burada açık bir şekilde aforoz edilmişlerdir çünkü Pavlus, 2.Timeteos 2:16-17'de açık bir şekilde Timeteos'a onlardan uzak durması gerektiğini söyler. Böylece aforoz edilen

Hristiyanların tövbe etmesini ve "küfür etmemeyi öğrenmiş" olmasını ummuş olmalı.

Sonra Şeytan'ın tahtının Bergama şehrinde olduğunu söyleyen Vahiy 2:13'e baktık. Pergamum'un Roma İmparatorluğu'nun bir eyaletinin başkenti olduğunu fark ettiğimizde bu mantıklı hale geliyor. O zaman Roma valisi Hristiyanlara zulmediyor ve bazılarını öldürtüyordu. Bu korkunç eylemleriyle, insanın kötülüklerle dolu bir doğaya sahip olduğunu göstermiş oldu. Böylece "Şeytan" - "Düşman" adını kazandı ve bu kötü hükümdarın tahtı gerçekten de Bergama şehrinde idi.

Şimdi Vahiy Kitabı'ndaki başka bir ayeti anlayabiliriz: "Çekmek üzere olduğun sıkıntılardan korkma! Bak, denenesiniz diye İblis içinizden bazılarını yakında zindana atacak. On gün sıkıntı çekeceksiniz."
(Vahiy 2:10)

Hangi "İblis" ilk Hristiyanları hapse attı? Düşmüş bir melek mi? Yoksa kötü Roma hükümeti mi? Cevap açıktır. Şimdi kafa karıştırıcı olan başka bir ayeti de anlamlandırabiliriz. İnsanüstü bir şeytana inanan insanlar, onun sessizce ve görünmez bir şekilde dünya'ya süzülüğünü düşünürler. Yine de Petrus şunu yazdı: "Ayık ve uyanık olun. Düşmanınız İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşüyor. Dünyanın her yerindeki kardeşlerinizin de aynı acıları çektiğini bilerek imanda sarsılmadan İblis'e karşı direnin."

Bu pasajın ikinci cümlesindeki "acı çekmek" referansına bakın. Petrus'un Roma İmparatorluğu'nun acımasız hükümdarları hakkında konuştuğu çok açık değil midir?

Bu adamlar vahşice Hristiyanlara zulmetti ve onları aslanlara atmıştı. Kuşkusuz, Petrus onları kükreyen bir aslana benzetirdi. Pavlus da, Roma makamları hakkında benzer bir ifade kullanmıştı.

"Aslanın ağzından böyle kurtuldum!" (2.Timeteos 4:17)

Sonuç olarak, Eski Ahit ile Yeni arasında hiçbir çelişki olmadığı görünmeye başladı. İsyancı bir düşmüş meleğin Yeni Ahit'te uymadığı beş pasaja baktık ama henüz bitirmedik.

Daha Fazla Sorunun Çözülmesi

Bu anahtar ile birlikte şimdi çok daha fazla sorunu çözebiliriz.

Örneğin Efendi İsa Mesih, Yahuda'yı "İblis" olarak çağırır, bir pasajda da Petrus'a Şeytan der. İsa onların Şeytan/İblis tarafından ele geçirildiğini söylememişti; O Yahuda ve Petrus'u gerçekten de şeytan adlandırdı. (Yuhanna 6:70-71, Matta 16:23)

İsa burada ne demek istemişti? Bu iki havarinin de Mesih'e karşı çalıştığını hatırladığımız zaman anlamak çok da zor değil. Yahuda, Efendisine ihanet etmesine yol açacak bir eylem başlatmıştı. Petrus ise o anda İsa'yı görevinden kaçmaya ikna etmeye çalışıyordu. İsa bu kişileri azarladığı zaman aslında günahkar davranıyorlardı. Her biri insan günahkarlığı ile adlandırılmayı hak ediyordu ve bu da "Şeytan" demektir. (Şeytan kelimesini kast ediyoruz)

Bir başka ilginç pasaj sadakatsiz Hristiyan Hananya hikayesinde gerçekleşir. Bu adam kiliseyi kandırmaya ve

Havari Petrus'a yalan söylemeye karar verir. Ancak Petrus, Hananya'nın aldatmacasını açığa çıkardı, çünkü Kutsal Ruh'a sahipti. Dedi ki:

“Hananya, nasıl oldu da Şeytan senin yüreğini doldurdu, Kutsal Ruh'a yalan söyleyip mülkün parasının bir kısmını kendine sakladın?...Neden yüreğinde böyle bir düzen kurdun?” (Elçilerin İşleri 5:3-4)

Dikkat ederseniz eğer ilk pasajda Şeytan'ın sorumlu olduğunu söylerken bir sonraki pasajda Hananya'nın sorumlu olduğunu söylemektedir. Şeytan gerçekten düşmüş bir melek olsaydı, bu iki pasaj birbiriyle çelişirdi.

Ama şimdi doğru anahtara sahip olduğumuza göre, hiçbir çelişki ve zorluk yok. Şeytan insanın kötülüğünün bir sembolü olduğundan, bu iki ifade, aynı şeyi söylemenin sadece farklı yollarıydı. Hananya Tanrı'ya karşıydı: Tanrı'nın düşmanı, "Düşman", Şeytan gibi davranıyordu.

Bölüm 5

İsa Mesih Şeytan'ı nasıl fethetti?

İsa'nın Şeytan'la birkaç büyük savaşı vardı ve hepsini kazandı. Bu bölümde bunlara bakacağız ve İsa'nın fethettiği bu şeytanın kim olduğunu göreceğiz.

Çöldeki denemeler

"Tanrı Oğlu İsa gökleri aşan büyük başkâhinimiz olduğu için açıkça benimsediğimiz inanca sınıksız sarılalım. Çünkü başkâhinimiz zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine, her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir." (İbraniler 4:14-15)

Bu pasajın anlamı oldukça açıktır. Bizden farklı olarak İsa her zaman denenmeleri geçti. Asla günah işlemedi, bir kez bile işlemedi. Ama tıpkı bizim gibi her açıdan denenmiştir. Yine de çöldeki büyük denenmelerinin detaylı açıklamaları, bunların bizimkine çok benzemediğini gösteriyor. En azından İsa'yı cezbeden şeytan gerçekten düşmüş bir melek olsaydı bu bizim yaşadığımız şeylere benzemezdi. Matta 4'ün ilk on bir ayetini okuyun ve kendiniz görün. Şeytan, İsa'yı Yeruşalim'deki tapınağın tepesine götürüp ve kendisini yere atması için ikna etmeye çalışmıştı.

"İblis bu kez İsa'yı çok yüksek bir dağa çıkardı. O'na bütün görkemiyle dünya ülkelerini göstererek, "Yere kapanıp bana taparsan, bütün bunları sana vereceğim" dedi."
(Matta 4)

Bu ayet, doğaüstü bir şeytana inananlar için zorluklarla doludur. Tanrı'nın Oğlu, düşmüş bir meleklerle birlikte tapınaklara ve dağlara tırmanmaya gitmek ister miydi? Kötü bir canavar böyle söylediği için kendini atması muhtemel miydi?

Peki "Dünyanın tüm krallıklarını ve onların ihtişamını" görebileceğiniz bir dağ nerede? Her durumda, insanüstü bir şeytanın bu krallıklara işaret edip "Bütün bunları sana vereceğim" demesi aptalca olurdu. İsa, bu dünyanın krallıklarının Tanrı'ya ait olduğunu ve hiçbir düşmüş meleğin onları birisine verme gücüne sahip olamayacağını çok iyi biliyordu. Eski Ahit'in bir bölümünde üç kere, Tanrı'nın insanların krallıklarına hükmettiği ve kimi seçerse ona verdiğini söylüyor (Daniel 4:17,25,32).

Ama Şeytanın, düşmüş insan doğamız olduğunu kabul ettiğimiz an tüm bu problemler yok olacaktır. Bu bölümler İsa Mesih'in kendi zihninde gerçekleşen savaşı anlatmaktadır. Tüm insanların her gün yaşadığı aynı tür mücadelenin canlı bir açıklamasıdır: gerçek Şeytan'la savaş kendi benliğimizle olan savaştır! Sadece İsa'nın bu mücadelesi çok daha yoğundu.

Ona Kutsal Ruh'un gücü verilmişti, sınırsız bir yetki. Artık her şeyi yapabileceğini biliyordu. Kendisine taştan yiyecek üretebileceğini, tapınağın üstünden atladığını ve zarar görmediğini, isterse tüm dünyayı fethedebileceğini hayal edebiliyordu.

Bu şeyleri yapmak için gücünü kullanmalı mıydı peki? "Şeytan" (yani İsa'nın kendi içgüdüğü) bunu yapmanın harika olacağını öne sürdü. Ancak Tanrı'nın verdiği gücün, kendi zevkine göre değil, başkalarının iyiliği için kullanılması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden, doğal insani arzuları bastırdı ve "Git Şeytan!" dedi.

Böylece, düşmüş melek olarak Şeytan'a inanan İncil öğrencilerini her zaman şaşırtan başka bir pasajı anlayabiliriz. Markos 3: 27'de İsa Şeytan'ı zaten "bağladığını" iddia etti. Yine de o zamanlar kesinlikle hiçbir doğaüstü Şeytan'ı bağlamadı.

İsa'nın yaptığı şey kendi içindeki insan doğasını yani Şeytanını bağlamaktı. Bunu her gün kendisine gelen denenmeleri fethederek ve günahsız bir hayat yaşayarak yaptı.

İsa Şeytanı Nasıl Yok Etti?

Denenmeleri yaşadığı sırada Efendi İsa Mesih Şeytanı yendi. Ölümlü hayatı boyunca şeytanı "bağlı" tuttu. Ve öldüğünde aslında şeytanı yok etti. O öldükten yaklaşık 30 yıl sonra yazılmış olan bu ayet bize şunu söyler;

"Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlarla aynı insan yapısını aldı." (İbraniler 2:14)

Bu pasaj, düşmüş melek olarak şeytana inananlar için problemlerle doludur. İlk bölümdeki son ifadeye bakın, Şeytan ölüm gücüne sahip. Fakat daha önce gördük ki, Tanrı kendisinden başka kimsenin can alamayacağını söylüyor (Yasa'nın Tekrarı 32:39). İsa, ölümünün çok öncesinde, hiç kimsenin öğrencilerinin hayatını ondan alamayacağını söylemişti (Yuhanna 10:28).

Bu bize Tanrı'nın Kendisinden başka hiç kimsenin ölüm gücüne sahip olmadığını kesin bir şekilde söyler. Bu nedenle, kötü, asi bir meleğin ölüm gücüne sahip olabileceğini söylemek küfür olurdu. Yine de İbraniler 2:14, şeytanın bu güce sahip olduğu konusunda ısrar ediyor.

Bu durum bizlere şeytanının doğaüstü bir melek ya da herhangi bir tür insan olamayacağını ispatlıyor.

Günah ve Ölüm

Şimdi çok zor pasajları açıklayan anahtarı deneyelim. Tanrı'nın yanı sıra ölümün gücünü elinde tutan hiç kimse

yoktur. Ama onu tutan bir şey var: insan günahkârlığı. İşte böyle söyleyen iki ayet:

"Çünkü günahın ücreti ölüm." (Romalılar 6:23)

"Günah olgunlaşınca da ölüm getirir." (Yakup 1:15)

Kuşkusuz, İbranilerin 2:14'deki şeytan, ölüm gücüne sahip olan şeytan yani insan günahkârlığıydı.

Şimdi İbraniler 2:14'ün ilk ifadesine geri dönelim. İsa'nın şeytanı yok etmek için insan doğamızı paylaşması gerektiğini nasıl söylediğine dikkat edin. Bu ifade doğaüstü bir şeytana inananlar için başka bir cevapsız soru daha sunuyor. Eğer yok etmek istediği şey güçlü bir kötü ruh olsaydı, İsa neden insan olsun ki? Herhangi bir insan böyle bir canavarı nasıl yenmeyi umabilir?

Ayrıca, İsa'nın şeytanı yok etmek için öldüğünü öğreten bu ayete dikkat edin. Fakat bir insan ölerek neyi yok edebilir ki? Artık şeytanın insan doğası olduğunu bildiğimize göre - aslında Benlik veya Bencillik dediğimiz şey şeytandır, hepsi çok açık. Elbette İsa insan doğamızı paylaşmak zorundaydı. Aksi halde, içinde yok edilecek bir "şeytan" olmazdı. Tabii ki ölmek zorunda kaldı. Aksi halde asla "benliği" tamamen imha etmezdi.

İnsan doğasının gücü

Elimizdeki doğru anahtar ile bu ayetteki her şey birbirine uyuyor ve mantıklı. Benlik, insan-doğa şeytanı, sen ve ben için çok güçlü; üzerimizde ölüm gücü var; bizi yok edebilir. Fakat Efendi İsa Mesih, insan doğasının her denenmesini fetheden tek insandı. Ve son nefesine dek bunu yapmaya devam etti.

Ölmeden önceki gece babasına insan doğasının ona karşı geldiğini itiraf etti. Fakat kendi insani arzularından çok Babasına itaat etmeye kararlıydı. Şu şekilde dua etti: "Benim değil, senin istediğin olsun." (Luka 22:42)

Kendi isteğini yerine getirip haçtan kaçsaydı, insan doğasının şeytanı onu yok ederdi. Ama böyle bir şey yapmadı. Bunun yerine Babasının isteğini yerine getirdi. Acı verici bir ölümle cesurca ileri gitti. Ve böylece şeytanı yok etti.

Farklı bir problem

Şimdi tüm Kutsal Kitaptaki en zor sorulardan birine bakmalıyız. İncil'de okuduğumuzda, kötü bir ruh tarafından ele geçirilmiş ya da Şeytan tarafından ele geçirildiği söylenen mutsuz insanları görüyoruz.

BÖLÜM 6: Şeytan tarafından ele geçirilme sorunu?

Şeytan referanslarının Yeni Ahitte anlaşılmasının kolay olmadığını itiraf etmiştim. Ama bir şeyi netleştirelim. Bu sadece İnsan doğası olan Şeytana inanlar için değil aynı zamanda da Doğaüstü Şeytana inanlar için de büyük bir zorluktur.

İlk üç İncil bunun tipik olduğu birkaç olayı tanımlar:

"Kalabalığın içinden bir adam, "Öğretmenim" diye seslendi, "Yalvarırım, oğlumu bir gör, o tek çocuğumdur. Bir ruh onu yakalıyor, o da birdenbire çılgık atıyor. Ruh onu, ağzından köpükler gelene dek şiddetle sarsıyor. Bedenini yara bere içinde bırakarak güçbela ayrılıyor. ...

İsa şöyle karşılık verdi: ... "Oğlunu buraya getir."

Çocuk daha İsa'ya yaklaşırken cin onu yere vurup şiddetle sarstı. Ama İsa kötü ruhu azarladı, çocuğu iyileştirerek babasına geri verdi."

(Luka 9:38-42)

Hastalığın tanımları

Bu bölüm çok hasta bir çocuğun iyileşmesini anlatıyor. Matta'nın aynı olayı anlatması, gençlerin epilepsi denilen hastalıktan muzdarip olduğunu veya bu tanıma uyduğunu gösterir. Yeni Ahit'teki diğer tüm iblis tarafından ele geçirilme vakaları, epileptik, deli, sağır, dilsiz, kör veya felç olan insanları içermektedir. Cüzzam ve ateş gibi katil hastalıklar hiçbir zaman İncil'de iblis tarafından ele geçirilmekle suçlanmaz.

Eğer Tanrı'nın bu hikayeleri olduğu gibi ele aldığını varsayarsak cevaplaması çok zor olan üç soru ile baş başa kalırız.

İlki, İncilin modern tıp bilimi tarafından yanlışlandığını mı varsayıyoruz? İsa'nın zamanında çoğu insan, bazı hastalıkların iblis tarafından ele geçirilmekten kaynaklandığına inanıyordu. Bu özellikle bir zamanlar "kutsal hastalık" olarak adlandırılan epilepsi için geçerlidir.

Ancak günümüzde doktorlar bunun böyle olmadığını farkındalar. Bu hastalıkların gerçek nedenini biliyorlar ve onlara nasıl davranılacağını biliyorlar. Her yıl doktorlar binlerce epilepsi vakasını ilaçlarla tedavi ediyor. Fakat insanların "şeytan çıkarma" olarak adlandırdığı şey (şeytanları kovarak hastalıkları tedavi etme girişimi) tıp mesleğinde kötü bir şaka olarak görülür. Doktorlar, şeytan çıkarma işe yaradığında çok çok nadir durumlarda

görürler ve bunun sadece "madde üzerinde zihin" olgusu olduğunu bilirler.

Sonuç olarak, neredeyse tüm doktorlar, uzun zaman önce ilkel insanların yanıldığına ikna oldular. Eski Yunanlıların çoğu iblis tarafından ele geçirilmeye inanmıştı, ancak bugün yanlış olduklarını biliyoruz: böyle bir şey yok. Tanrı esinlenmesi ile Yeni Ahit'i kaleme alan yazarların aynı hatayı yaptığını düşünecek miyiz? Kesinlikle hayır!

İkinci soru da aynı derecede endişe vericidir. Sözlükler bize "iblis" in Greklerin ibadet ettikleri sahte tanrıların çoğunu tanımlamak için kullandıkları bir kelime olduğunu söylüyor. Elçi Pavlus, diğer tüm Yeni Ahit yazarları gibi Grekçe yazdı ve aşağıdaki iki ayette sahte tanrı demek için iki kez "iblis" kelimesini kullandı:

"Öyleyse ne demek istiyorum? Puta sunulan kurban etinin bir özelliği mi var? Ya da putun bir önemi mi var? Hayır, yok! Dediğim şu: Putperestler kurbanlarını Tanrı'ya değil, iblislere sunuyorlar. İblislerle paydaş olmanızı istemem" (1.Korintliler 10:19-20)

İncil'de anlatılan İblis tarafından ele geçirilme vakaları gerçek olsaydı, o zaman iblisler gerçekmiş gibi görünürdü. Sizce bu ne anlama gelirdi? Daha önce gördüğümüz gibi, Yeni Ahit'in dili olan Grekçe'de "İblis" kelimesi aslında "bir tanrı" anlamına gelir. EĞER Grekçe konuşan ilk Hristiyanlar iblislerin gerçek olduğunu düşündülse, bu da sahte tanrıların gerçek olduğuna inandıkları anlamına gelir.

Üçüncü soru ise, Tanrı'nın Kendisinin, Yeni Ahit'te iblislerin suçlandığı tüm şikayetlerden (sağırılık, aptallık

ve körlükten) sorumlu olduğunu iddia etmesidir. O Musa'ya dedi ki:

"RAB, "Kim ağız verdi insana?" dedi, "İnsanı sağır, dilsiz, görür ya da görmez yapan kim? Ben değil miyim?"
(Mısırdan Çıkış 4:11)

Bu nedenden ötürü Kutsal Kitaba iman eden bir çok Hristiyan, Yeni Ahit'te İblis tarafından ele geçirilme hikayelerini Literal anlamda ele almamız gerektiği inancını reddeder.

Daha iyi bir açıklama arayalım

Bir şey oldukça kesindir. İsa'nın zamanında Grekçe konuşan dünyadaki herkes İblis tarafından ele geçirilmeye inanmadı.

Şimdiye kadar yaşamış en ünlü doktor Hipokrat adı verilen bir Grek idi. İsa'dan önce beşinci yüzyılda yaşadı ve 2.400 yıl sonra bile kendi doktorlarımız ona çok büyük saygı duyuyor.

Bazı kitapları günümüze kadar korunmuştur. Bunlardan biri epilepsi üzerine bir tezdır. Bunda iblis tarafından ele geçirilmeye olan inancın doğru olmadığını söyler. Hipokrat, tıpkı diğer tüm hastalıklar gibi, epilepsinin tıbbi bakım ile tedavi edilmesi gerektiğini söyledi.

Yaklaşık 600 yıl sonra, Mesih'ten sonraki ikinci yüzyıla kadar, en iyi eğitilmiş Yunan doktorlara bunu öğretti. Kaç tanesinin bu iblis olayına bilmediğimiz halde, bu öğretimin bir kısmı sıradan insanlara için filtrelenmiş olmalı, çünkü ne tarih ne de İncil bize bunu söylemiyor.

Kutsal Kitabın bize söylediği Şey, Ferisiler adı verilen Yahudi din öğretmenlerinin dođauŕtü bir Şeytana ve iblis tarafından ele geçirilmeye inanmalarıdır. Matta 12:27'de Şeytan çıkarmayı uyguladıklarını bile gösteriyor. Ama bu iblislerin (cinlerin) gerçek olduğu anlamına gelmiyor. Ferisiler çok sık yanılıyorlardı ve en sonunda Efendi İsa Mesih'in çarmıha gerilmesine yardım ettiler. İsa Mesih, bir keresinde onlara Şöyle demiŕti:

"Böylelikle, töreniz uğruna Tanrı'nın sözünü geçersiz kılmıŕ oluyorsunuz" (Matta 15:6)

Ferisilerin İblislere olan inancı İncil'de iblis tarafından ele geçirilmeye neden bu kadar çok referans olduğunu açıklamaya yardımcı olabilir. Ancak, Ferisilerin inançlarının çoğunun yanlış olduğunu daima hatırlamalıyız.

Yeni Ahit yazarlarının iblisler hakkında tam olarak neye inandıklarını bilmek son derece ilginç olurdu. Ne yazık ki, bize anlatmak için uygun görmediler. Yaptıkları tek Şey, birkaç küçük ipucu bırakmak ve ardından kendi sonuçlarımızı çıkarmamıza izin vermektir. Bu ipuçlarından neler öğrenebileceğimizi görmek ilginç olacaktır.

İncil'e dikkatli bir bakıŕ

Matta bölümünden gelen aŕađıdaki ayetler, onları dikkatli bir Şekilde incelersek, iblis tarafından ele geçirilmeyi anlatmak için çok yararlı bir Şeye sahiptir.

"Akşam olunca birçok cinliyi kendisine getirdiler. İsa onlardaki kötü ruhları tek sözle kovdu, hastaların hepsini iyileştirdi. Bu, Peygamber Yeşaya aracılığıyla bildirilen şu söz yerine gelsin diye oldu:
"Zayıflıklarımızı O kaldırdı,
Hastalıklarımızı O üstlendi."
(Matta 8:16-17)

Matta'nın alıntılacağı bu sözler Yeşaya bölümündendir. İsa burada iki peygamberlik sözünü yerine getirir.

Peygamberlik (Yeşaya tarafından yazılan):

- 1) hastalıklarımızı o üstlendi.
- 2) Acılarımızı o yüklendi.

Peygamberliğin tamamlanışı (Matta tarafından yazılan):

- 1) O kötü ruhları kovdu / Şeytan çıkardı.
- 2) Hastaları iyileştirdi.

Matta'nın kötü ruhları kovmak olarak adlandırdığını; Yeşaya, hastalıkları üstlenmek olarak adlandırmıştı.

Çok açık bir şekilde görüyoruz ki Matta'nın dilindeki "İblis tarafından ele geçirilme / Cinli olmak" bir çeşit hastalığın tanımıydı.

Şimdi Yeni Ahit'in bir başka pasajına bakalım.

"kötü ruha tutulmuş bir adam mezarlık mağaralardan çıkıp O'nu karşıladı.
... İsa, "Ey kötü ruh, adamın içinden çık!" demişti. ... İsa'nın

izin vermesi üzerine kötü ruhlar adamdan çıkıp domuzların içine girdiler. Yaklaşık iki bin domuzdan oluşan sürü, dik yamaçtan aşağı koşuşarak göle atlayıp boğuldu." (Markos 5:2-13)

Buradaki sayılara dikkat etmenizi istiyorum. Markos en başta orada tek bir kötü ruh olduğundan bahsederken, ayetin sonunda ise orada çok daha fazla kötü ruh olduğunu söyler. Peki bu çelişkiyi nasıl açıklayabilirsiniz? Eğer bu kötü ruhların gerçek olduğuna inanırsak açıklayamayız.

Fakat Markos "kötü ruha tutulmuş" ifadesini "hasta" demenin başka bir yolu olarak kullanıyorsa hiçbir çelişki veya sorun yoktur. Bu durumda, "bütün bir lejyon [çok] kötü ruha tutulmuş olmak" basitçe "çok, çok hasta" anlamına gelir.

Belki de bunun bir sorunu çözdüğünü, ancak daha da büyük bir sorun yarattığını düşünüyorsunuz. İncil yazarlarının İblislere gerçekten inanmazlarsa iblis tarafından ele geçirilme hakkında konuşabileceğine inanmakta zorlanabilirsiniz.

Resim Dili

Eğer bu konuda zorlanıyorsanız, olaylara şu şekilde bakın. Bizler kelimeleri sadece fikirleri iletmek için kullanırız. Önemli olan kelimelerin kendileri değil, fikirlerdir. Çoğu zaman kelimeleri yanlış şekilde görünen şeylerde kullanırız, ancak anlamını karşıdaki kişiye ilettiğimiz sürece bu önemli değildir.

Bunun bir örneği için, Venüs'ün yıldız olarak adlandırıldığı önceki bölümleri hatırlayın. Bilimsel bir makale

yazsaydım, bu korkunç bir söylem olurdu. Venüs bir yıldız değildir, çok daha farklı bir şey olan bir gezegendir. Ama bu önemli değildi. Bir kelimenin farklı kullanımına rağmen anlatmak istediğimi mükemmel bir şekilde kavradınız. Muhtemelen hiç, "Bu zavallı adam bir yıldız ve bir gezegen arasındaki farkı bilmiyor" demek hiç aklınıza gelmedi. Ve bunu düşünmüş olsaydın, aslında yanılmış olurdun. Bu zavallı adam, bir yıldızın bir gezegen olmadığını çok iyi biliyordu, ancak bu gerçeği görmezden bu pasajda amacına uygundu.

Benzer şekilde, birçok Yahudi'nin iblislerin varlığına gerçekten inanmadan iblis mülkiyetinden bahsetmesi muhtemeldir. Şeytanlardan bahsetmek, çok kötü hastalık türlerini tanımlamak için canlı bir resim diliydi. Bütün Yahudiler benzetmelerle konuşmayı severdi ve bu hastalığı tarif etmenin bu yolu onlar için bizden çok daha doğal olurdu.

Aynı şeyi söylemenin iki yolu

Şimdi bu bakış açısını desteklemek için bir örnek daha verelim. Aşağıdaki mucizenin açıklamasını düşünün lütfen:

"Kalabalığın yanına vardıklarında bir adam İsa'ya yaklaşmış önünde diz çöktü. "Efendim" dedi, "Oğlumun haline acı! Sarası var, çok acı çekiyor. Sık sık ateşe, suya düşüyor. Onu senin öğrencilerine getirdim, ama iyileştiremediler."
(Matta 17:14-16)

Matta'nın sade sözleri bize çok net bir resim veriyor. Çocuk hastaydı ve iyileşmeye ihtiyacı vardı. Ama daha sonra Matta, 18.ayette şöyle devam ediyor:

"İsa İblisi azarlayınca, İblis çocuktan çıktı, çocuk o anda iyileşti."

Bu gerçekten de şaşırtıcı bir son değil mi? Hastalık hikayesi ile başlayan ayet İblis tarafından ele geçirilme vakası ile sona eriyor.

İblisler ve Hastalıklar

Matta'nın bu belirgin karışıklığını nasıl anlayabiliriz? Makul olan sadece bir açıklama var gibi görünüyor. Matta, gizemli hastalıkların (Çocuğun yaşadığı epilepsi gibi) ve "iblis tarafından ele geçirilmenin" gerçekte aynı şey olduğunu biliyordu. Bu yüzden bir dilden diğerine kayması doğal bir şeydi.

Matta başka bir bölümde de aynı şeyi yapıyor:

"Daha sonra İsa'ya kör ve dilsiz bir cinli getirdiler. İsa adamı iyileştirdi." (Matta 12:22)

Aynı şeyi Luka da yapıyor:

"Tam o sırada İsa, çeşitli hastalıklara, illetlere ve kötü ruhlara tutulmuş birçok kişiyi iyileştirdi, birçok körün gözünü açtı."
(Luka 7:21)

"İblisler" , "kötü ruhlar" ile başlayan pasajlar; Hastalığın iyileştirilmesi durumunda "İblisin kovulması" olarak söyleniyor ama burada iki farklı fikir iç içedir. Matta iblisler tarafından ele geçirilmişlerin (cinliler) iyileşmesinden bahsederken; Luka, kötü ruhlara tutulmuş

kişilerin iyişemesinden bahseder. Bir kez daha müjde yazarları bizlere gerçek inancın ne olduğu konusunda ipuçları verir. Açıkcası iblis tarafından ele geçirilmek, onlar için sadece hastalığın bir diğer ismiydi.

Bunu neden yaptılar?

Geriye tek bir soru kalıyor. İsa ve Havarileri neden bize sadece onların hastalık olduğunu söylemediler ve ilginç yöntemlerle bunu anlattılar? Maalesef bu soruyu tahmin etmeden yanıtlamanın bir yolu yok. Nedenini gerçekten bilmiyoruz, çünkü Tanrı bize anlatmaya uygun görmedi.

Nitekim Efendi İsa Mesih açıklamadığı bir çok şey yaptı. Bir keresinde, belli bir miktar paraya ihtiyaç duyduğunda, Petrus'u bir balık yakalamak için göle gönderdi ve o balığın ağzında doğru büyüklükte bir akçe bulundu (Matta 17:27). İsa neden para elde etmek için bu olağanüstü yolu seçti? Bunu biz bilmiyoruz.

Fırtınayı Azarlamak

O fırtınayı sakinleştirdiği zaman aslında ona doğru konuşmuştu.

"İsa kalkıp rüzgarı azarladı, göle, "Sus, sakin ol!" dedi."(Markos 4:39)

Benzer şekilde, ciddi bir hastalıktan bir kadını tedavi ettiğinde, "ateşi azarladı ve hastalık onu terk etti"

İsa neden rüzgar, deniz ve ateşle konuştu? Yaşıyorlardı ve söylediklerini duyabiliyorlar mıydı?

Belli ki değil! İsa'nın neden böyle fırtına ve ateşle konuşmayı seçtiğini söyleyemeyiz. Ancak, sebep ne olursa olsun, bunun rüzgar ve su ile ateşin canlı olduğu için olmadığından emin olabiliriz.

Şeytan tarafından ele geçirilme olayı da bu şekildedir. İsa ve öğrencilerinin bazen neden şeytanlar gerçekmiş gibi konuştuklarını bilmiyoruz. Ancak, sebep ne olursa olsun, şeytanların canlı olduklarına inandıkları için olmadığından emin olabiliriz.

Gördüğümüz gibi, Kutsal Kitap, düşmüş meleklerin ve Tanrı'ya karşı isyanda hiçbir ruh varlığının olmadığını gösteren bol miktarda kanıt sağlar. Yeni Ahit'te "iblis dili" nin nedenini anlayamasak da, hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez.

BÖLÜM 7: Gerçekte günah nereden gelir?

Şimdiye kadar bu kitapçığın mesajı oldukça olumsuzdu. Bu kaçınılmazdı. Birçok insan şeytanın düşmüş bir melek olduğuna inandığından, bunun İncil'de öğretilmediğini göstererek başlamak gerekiyordu. Bu bölüm ise pozitif olacak. Şimdi Kutsal Kitabın günahın kökeni hakkında ne öğrettiğini gösterme zamanı. Başka bir deyişle, önceki bölümler şeytanın ne olmadığını göstermişti; bu bölüm ise şeytanın gerçekte ne olduğunu gösterecek.

Yalın Anlatım

Gördüğümüz gibi, İncil'in yazarları Şeytan'ı genellikle insan günahının bir benzetmesi olarak kullandılar. Ama her zaman benzetmelerle konuşmadılar. Bazen günahın kaynağı hakkında çok açık bir dilde konuşurlardı. İşte bu konuda dört örnek:

"Yürek(İnsan doğası) her şeyden daha aldatıcıdır, iyileşmez, Onu kim anlayabilir?" (Yeremya 17:9)

"Çünkü kötü düşünceler, cinayet, zina, fuhuş, hırsızlık, yalan yere tanıklık ve iftira hep yürekten kaynaklanır. İnsanı kirleten bunlardır." (Matta 15:19-20)

"Ayartılan kişi, "Tanrı beni ayartıyor" demesin. Çünkü Tanrı kötülükle ayartılamadığı gibi kendisi de kimseyi ayartmaz. Herkes kendi arzularıyla sürüklenip aldanarak ayartılır. Sonra arzu gebe kalır ve günah doğurur. Günah olgunlaşınca da ölüm getirir." (Yakup 1:13-15)

"Bedeninizin üyelerinde savaşıyor tutkularınız değil mi? Bir şey arzu ediyor, elde edemeyince adam öldürüyorsunuz." (Yakup 4:1,2)

Kutsal Kitabın bu 4 alıntısının da mesaj gayet açık. Tanrı bize, aslında: günah işlediğinizde başkasını suçlamayın. Doğüstü bir şeytani veya başka bir varlığı suçlamayın diyor. Kendini suçla. İşte bu ayartma ve günah, kendi kalbinizin içinden gelir.

Pavlus'un Romalılar Bölümündeki Öğretisi

Bununla ilgili hala bir şüpheniz varsa, bir İncil alın ve Pavlus'un Romalılara Mektubunun ilk sekiz bölümünü okuyun. Burada günah ve ölüm, kurtuluş ve sonsuz yaşam hakkındaki gerçek harika bir şekilde açıklanmaktadır. Bütün Kutsal Kitaptaki bu konunun en ayrıntılı açıklamasıdır.

Ancak bu sekiz bölümün hiçbir yerinde şeytandan veya İblislerden tek bir söz bile yoktur.

Doğaüstü bir şeytana inananlar buradaki gerçekle şaşırırlar. Eğer düşmüş bir melek, insan günahının gerçek nedeni ise, Pavlus nasıl oluyor da bu kötü ruhtan bir kez bile bahsetmeden günahın ve kökeninin bu kadar ayrıntılı bir açıklamasını nasıl yazabiliyor? Bu soruya cevap veremezler. Romalıları açık bir zihinle okuyan herkes için bu açık olmalıdır: Pavlus, düşen bir meleğin insan ırkının günahından sorumlu olduğuna inanmadı.

Kutsal Kitabı anlamak neden bu kadar zor?

Bu birçok insan için büyük bir sorundur. Tanrı insanların Kutsal Kitabı anlamasını istiyor. Öyleyse neden okuyan herkes aynı sonuçları çıkarmıyor? Neden bazı pasajlar, Şeytan hakkında insanların yanlış fikirlere kapılacağı şekilde yazıldı? Bazıları onun düşmüş bir melek olduğunu düşündü.

Bu soruyu ele almadan önce, bir şeyin anlaşılması gerekiyor. Bu tür bir sorun, şeytanın yanı sıra diğer doktrinlerle bağlantılı olarak ortaya çıkar.

Birçok kişi Kutsal Kitabın önemli öğretilerini yanlış anlar.

İsa'nın öğrencileri de benzer bir sorundan endişe ediyorlardı:

"Öğrencileri gelip İsa'ya, "Halka neden benzetmelerle konuşuyorsun?" diye sordular. İsa şöyle yanıtladı: "Göklerin Egemenliği'nin sırlarını bilme ayrıcalığı size verildi, ama onlara verilmedi. Çünkü kimde varsa, ona daha çok verilecek, bolluğa kavuşturulacak. Ama kimde yoksa, elindeki de alınacak. Onlara benzetmelerle

konuşmamın nedeni budur. Çünkü, 'Gördükleri halde görmezler, Duydukları halde duymaz ve anlamazlar.' ... Ama ne mutlu size ki, gözleriniz görüyor, kulaklarınız işitiyor!"

(Matta 13:10-16)

İsteyen herkes onun öğrencileri olabilir. Ama bu çok çalışmak demektir. Kalabalıklar, akşam yemekleri için eve gittiler ama öğrenciler İsa ile kaldılar.

Öğretilerini anlamakta zorlandılar. Ama Efendileri ile çalışmaya devam ettiler ve sonunda gerçekten ne demek istediğini görebileceklerini keşfettiler. İfadelerini anlamak için görebilen gözler ve duyabilecek kulaklar geliştirdiler. Kitleler çok çalışkan değildi. Sadece iyi hissettiklerinde ona geldiler; birkaç şey duydular ve sonra ondan uzaklaştılar. Sonuç olarak İsa Mesih'in öğretisini tamamen anlayamamışlardı. İsa'nın sözleriyle, "Gördükleri halde görmezler, Duydukları halde duymaz ve anlamazlar"

Kutsal Kitabın Dili

Bu dersi kavramanın ilk adımı olarak, Tanrı'nın insani bir felaketten iyi bir şey çıkarmak için harika bir yolu olduğuna dikkat etmemiz gerekir.

İsa Mesih Yahudilerin kralıydı ama onlar onu tanımadılar ve kendi krallarını öldürdüler. Bu bir trajedi miydi yoksa iyi bir şey miydi? Aslında ikisi birden. Her cinayet korkunç bir olaydır, ancak bu cinayet diğer trajedilerden farklıydı. Tanrı, onu dünyanın günahları için bir Kurban sağlamak için kullandı. Aynı şekilde, Tanrı yanlış bir ifadeyi gerçek bir ifadenin temeli olarak bile kullanabilir! Buna

inanmakta güçlük çekiyorsanız, güvenilirlik testi dediğimiz hikayeyi düşünün. (Luka 19:12-27)

Bu kıssada soylu adam (İsa), on tane hizmetçiye birer mina para verdi ve 'Ben dönünceye dek bu paraları işletin' dedi. Bazıları bunu yaptı ama bir tanesi yapmamıştı ve bahanesi de şuydu:

'Efendimiz' dedi, 'İşte senin minan! Onu bir mendile sarıp sakladım. Çünkü senden korktum, sert adamsın; kendinden koymadığını alır, ekmediğini biçersin.'

(Luka 19:20-21)

Bu kelimelerle tembel hizmetçi efendisine iftira attı. Efendi İsa "ciddi bir insan" değildir; "kendinden koymadığını almaz" veya "ekmediği şeyi biçmez". Fakat Efendi iftirayı reddetmedi:

Efendisi ona, 'Ey kötü Hizmetçi, seni kendi ağzından çıkan sözle yargılayacağım' dedi. 'Kendinden koymadığını alan, ekmediğini biçen sert bir adam olduğumu bildiğine göre, neden paramı faize vermedin? Ben de geldiğimde onu faiziyle geri alırdım.'

(Luka 19:22-23)

Efendi'nin cevabından çok şey öğrenebiliriz. Açılış sözleri: 'Ey kötü Hizmetçi, seni kendi ağzından çıkan sözle yargılayacağım' çok önemlidir. Bu, "Söylediklerinizi kabul edeceğim (doğru olmasa da) ve bunu ne kadar yanlış davrandığınızı göstermek için kullanacağım" demenin başka bir yoludur.

Aynı ilke, Efendi'nin insanlarla ilişkilerinde birkaç kez

kullanılır. Özellikle Şeytanın Yeni Ahit'teki doktrini için geçerlidir. Ferisiler Şeytan'ın Eski Ahit ismini almışlardı ve onu bir şeytan tanrısı olan "İblis(cin)" in dinsiz doktrinine uygulayarak bozmuşlardı. İsa hatalarını düzeltmedi. Ferisiler "Şeytan" kelimesini yanlış öğretilerinin bir parçası olarak kullanıyor olsalar da, İsa kelimeyi kendi öğretiminde iyi bir şekilde kullanabildi. Ancak onu farklı bir şekilde kullandığı açıktır.

Ferisilerin sözünü yani şeytan doktrinini alarak bunu, Eski Ahit'in Şeytan kelimesiyle yaptığı gibi, insan günahkârlığının bir anlatımı olarak kullandı. İsa bu şekilde kendi öğretisini daha etkili hale getirdi. Güvenilirlik testi kıssası onun kullandığı yöntemin başka bir uygulamasıydı sadece, 'seni kendi ağzından çıkan sözle yargılayacağım'

Zor dersi öğrenmek

Bize yardım eden bu harika benzetmeler olmadan, kalplerimizde ne kadar kötü olduğumuzu fark etmek son derece zor olurdu. Tanrı'nın Düşmanı olan doğal benliklerin -Şeytan- bu iğrenç resmi, Tanrı'nın gerçeği paramparça bir güçle bize getirme yoludur. Eğer bu bizlere alçakgönüllüğü öğretmiyorsa ve Efendi İsa Mesih aracılığıyla kurtuluş ihtiyacını öğretmiyorsa, o zaman başka hiçbir şey bize bunu öğretemez.

Bölüm 8: Sonuç

Geriye bakmak ve buraya kadar öğrendiklerimizi görmek faydalı olacaktır. Her şeyden önce, düşmüş melek olarak nitelendirilen şeytanın Eski Ahit'te öğretilmediğini gördük. Eski Ahit döneminde Yahudiler doğaüstü bir şeytana inanmadılar. Persler bu inancı (veya ona çok yakın bir şeyi) icat ettiler ve ilk başta Yahudiler onu

reddetti. Ancak İsa Mesih'in zamanına geldiğimizde, birçok Yahudi'nin şeytanın asi bir melek olduğuna inanmaya başladığını görüyoruz. Bu Yahudilerin arasında İsa'ya düşman olan Ferisiler de vardı. Ancak Yeni Ahit'in yazarları bu Pers inancına inanmadıklarına dair bir çok ipucu bıraktı. Onlara ve İsa'ya göre "Şeytan", kötü insan doğasının bir benzetmesiydi. Kısacası, Kutsal Kitabın tamamında, İnsanüstü Şeytan'ın öğretisini açıkça öğreten hiçbir şey yoktur ama onunla çelişen çok şey vardır.

Bu sonuç ilginç bir soruya yol açıyor. Doğaüstü bir şeytan fikri İncil öğretisinin bir parçası değilse, neden bu kadar popüler bir öğretiler? Milyonlarca insan bu şeytana olan inançlarına çok güçlü bir şekilde yapışıyor ve onlarla konuşurken bazen ona inanmaktan gerçekten keyif aldıkları izlenimini ediniyorsunuz. Neden?

Bazı insanlar Şeytan'a ibadet edecek kadar ileri giderler. Aslında, şeytan ibadetinin bugün dünyada en hızlı büyüyen din olduğu söylenir. Tekrar soruyorum: neden?

Bu sorulara çok basit bir cevap var. Bu yanlış inancın popüleritesinin tek nedeni olmayabilir, ancak şüphesiz önemli bir nedeni var: insanlar her zaman günahları için suçlayacak bir şey aradı. İlk insan dünyanın ilk günahını yaparken yakalandığında, Tanrı'ya şunları söyledi:

Adem, "Yanıma koyduğün kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim" diye yanıtladı. (Yaratılış 3:12)

Ama kadın da suçu kabul etmezdi. Kendini savundu: "Yılan beni aldattı, o yüzden yedim diye karşılık verdi."
(Yaratılış 3:13)

Her iki ilk gnahkar da aynı bahaneyi kullandı: "Tamamen suçlanacak değildim, çünkü başka biri beni ayarttı!" Bütün erkekler ve kadınlar bu ilk gnahkar çiftin çocuklarıdır. Çağlar boyunca milyonlarca kişi mazeretlerini tekrarladı. "Lütfen beni tamamen suçlama, Tanrım — beni cezbeden kötülükleri hatırla!"

Kendimizi böyle savunmak rahatlatıcı. Kendinden çok daha kötü olan her zaman en az bir yaratık olduğu güven verici bir düşüncedir. Bunlar tutulması hoş inançlar. İşte bu yüzden her zaman milyonlarca insan onlara tutunuyor.

Ama bunlar yanlıştı. Kutsal Kitap bizi ayartan doğaüstü bir varlık olmadığını gösterir. Tanrı gnahlarımızı suçlayacak tek bir kişiyi görür o da kendi benliğimizdir. Bu gerçek şeytandır, kendi içsel benliğiniz. Onunla yüzleşin ve Mesih'in yardımı ile onu yenerek sonsuz yaşama giden yolda olacaksınız.

ALAN HAYWARD

Çeviren: Gabriel.Hristiyanlık

Ek Bölüm

Problem oluşturabilecek pasajlar

1) Şeytan'ın Cennetten düşüşü

İncil'de Şeytan'ın cennetten kovulmuş kötü bir melek olduğunu söyleyen tek bir yer bile yoktur. Yine de gökten düşen Şeytan'dan bahseden iki Yeni Ahit pasajı

vardır. Şimdi bu ayetlere Şeytan'ın insan günahkarlığının bir benzetmesi olarak bakalım.

Birincisi, Efendi İsa Mesih'in "Şeytan'ın gökten yıldırım gibi düştüğünü gördüm" dediği Luka 10:18'de gerçekleşir. Bununla ne demek istedi?

İlk önce diğer iki soruyu cevaplamadan bu soruyu doğru cevaplamak mümkün değildir. İsa bunu ne zaman söyledi? Ve kime konuşuyordu?

Luka'nın onuncu bölümüne dönüp burayı kendi başınıza okumanız iyi bir fikir olabilir. Sonra göreceksiniz ki, ilk vaaz turundan döndüklerinde heyecanla dolu yetmiş öğrencisine söylediği ilk şey buydu. Onları iki şey yapmak için yollamıştı: hastaları iyileştirmek ve müjdeyi duyurmak için (9.ayet).

Sevinçle geri döndüler ve "Efendim, hatta şeytanlar bile sizin adınıza bize tabi!" Dediler. Bölüm 6'da bunu görmüştük; bu sadece onların "Efendim, haklısın. En korkunç hastalıkları bile tedavi edebildik!" deme şekliydi. İsa, Şeytan'ın gökten düştüğünü gördüğünü söyledi. Binlerce yıl önce olmuş bir şeye değil, öğrencilerinin söylediklerine değiniyordu. İsa'nın "Şeytan'ın cennete düştüğünü" görmesi açık bir şekilde, yetmiş öğrencisinin şeytanları kovmasıydı yani hastalıkları tedavi etmesiydi.

İsa'nın neyi kast ettiğini görmek çok zor değildi. Hastalık ve ölüm insan günahkarlığının sonuçlarıdır. Bu yüzden büyük sorun günahın üstesinden gelmekti. Bundan sonra, hastalıkların fethi nispeten kolaydı. Yani İsa, insan günahını kendi yaşamıyla fethedene kadar iyileştirme

mucizesi olamazdı. Diğer bir deyişle, öğrenciler "şeytanları kovdu" (hastaları iyileştirdiler), bu tarihte ilk kez Şeytan'ın (insan günahkârlığının) yenildiğine dair bir kanıtı. Şiirsel dilde, Şeytan gökten yıldırım gibi düşüyordu.

2) Kırmızı Renkli Büyük Ejderha

Gökten düşen Şeytan'a yapılan diğer atıf da şudur:

"Ardından gökte başka bir belirti görüldü: Yedi başlı, on boynuzlu, kızıl renkli büyük bir ejderhaydı bu. Yedi başında yedi taç vardı. Kuyruğuyla gökteki yıldızların üçte birini sürükleyip yeryüzüne attı. ... Gökte savaş oldu. Mikail'le melekleri ejderhayla savaştılar. Ejderha kendi melekleriyle birlikte karşı koydu, ama gücü yetmedi. Bu yüzden gökteki yerlerini yitirdiler. Büyük ejderha –İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan– melekleriyle birlikte yeryüzüne atıldı. Bundan sonra gökte yüksek bir sesin şöyle dediğini duydum: "Tanrımız'ın kurtarıışı, gücü, egemenliği ve Mesih'i'nin yetkisi şimdi gerçekleşti." "

(Vahiy 12:3-10)

Bu anlaşılması zor bir bölümdür. Ama bir şey çok açık. Şeytan'ın, Tanrı'ya isyan eden ve binlerce yıl önce gökten atılan kötü bir melek olduğunu öğretmez. Bundan oldukça emin olmamızın üç nedeni var.

İlk olarak, Vahiy Kitabı bir görüm kitabıdır. Bu görümler resim dilinde yazılmıştır: canlı ve dünya dışı benzetmeler gibidir. Hepsinin bir anlamı var, ancak bu anlama resimleri yorumlayarak ulaşabiliriz. Şeytan denen bu ejderha bir şeyi temsil eder. Bu benzetme görümünün tüm özellikler:

Yedi başında taç olması, on boynuzu, Kuyruğu ile yıldızları sürüklemesi, melekler, gök... bunların hepsi bir şeyleri temsil eder. Tüm bu hikayeyi literal şekilde ele almak aptalca olurdu. Şu ana kadar kim yedi kafa ve on boynuzlu düşmüş bir melek duydu!

İkincisi, Vahiy Kitabı bir tarih kitabı değildir. İlk cümlesi bize "yakında ne olması gerektiğini" göstermek için verildiğini söylüyor. Bize geçmişini değil geleceğini anlatıyor.

Üçüncü olarak, yukarıda belirtilen pasajın son cümlesine bakın. Ejderhanın çöküşünün bir sonucu olarak, insanların Tanrı'nın krallığı geldiğinden sevineceğini söylüyor. Bu, Tanrı'nın krallığının henüz gelmediğini bildiğimiz için, bu vizyonda anlatılan olayın hala gelecek olması gerektiğini teyit etmektedir - bu yüzden Tanrı'nın çocukları O'na hala "Egemenliğin gelsin" diye dua ediyor.

Böylece Vahiy 12'nin şeytan-ejderhasının tam olarak neyi temsil ettiğini söyleyemeyebiliriz. Ama en azından biliyoruz ki, Tanrı'nın dünya krallığına yol açmak için yakında yok edilecek bir gücü (bir çeşit insan gücü) temsil ediyor. Bunun bir insan gücü olduğundan emin olabiliriz, çünkü vahşi hayvanlar İncil kehanetinde daima orduları ve krallıkları temsil etmek için kullanılır (örneğin Daniel 7:17'ye bakınız) ve asla doğaüstü güçleri temsil etmek için kullanılmazlar.

3) Ruhların denenmesi

"Sevgili kardeşlerim, her ruha inanmayın. Tanrı'dan olup olmadıklarını anlamak için ruhları sınavın. Çünkü birçok

sahte peygamber dünyanın her yanına yayılmış bulunuyor. İsa Mesih'in beden alıp geldiğini kabul eden her ruh Tanrı'dandır. Tanrı'nın Ruhunu bununla tanıyacaksınız. İsa'yı kabul etmeyen hiçbir ruh Tanrı'dan değildir. Böylesi, Mesih Karşıtı'nın ruhudur. Onun geleceğini duydunuz. Zaten o şimdiden dünyadadır."
(1.yuhanna 4:1-3)

Bazı insanlar bu pasajı iki tür ruh varlığının kanıtı olarak ifade ederler: "Tanrı'nın ruhları" (melekler) ve "Tanrı'nın olmayan ruhları" (kötü iblis ruhlar). Ancak bu pasajın anlamı bu değildir. İlk cümlenin sonu "Tanrı'ya ait olmayan ruhlar" aslında sahte peygamberler olduğunu gösterir.

O zaman Yuhanna neden bu adamlara "ruh" diyor? Çünkü peygamber olduklarını iddia ediyorlardı. Gerçek peygamberler Tanrı'nın Ruhundan ilham alarak konuştular (bakınız 2.Petrus 1:21) ve Ruhun ilhamından bahsettiği iddia edilen sahte peygamberler.

Çeşitli mucizevi güçler ya da Yeni Ahit'in dediği gibi "hediyeler" birinci yüzyılda bazı Hristiyanlara verildi. Pavlus bu armağanlardan birini alan kişilerin peygamberlik edenlerden hangilerinin gerçek peygamber, hangilerinin sahte peygamber olduğunu ayırt edebileceğini belirtti. Ona "ruhları ayırt etme yeteneği" adını verdi (1 Korintliler 12:10).

Yani "ruhları test et" şu anlama gelir: Bir adam size gelip Tanrı'nın Ruhundan ilham alarak konuştuğunu iddia ettiğinde, sadece iddiasını kabul etmeyin. Tanrı'nın Ruhunun mucizevi gücüyle gerçekten konuşup

konuşmadığını veya sadece bir sahtekâr, sahte bir peygamber olup olmadığını görmek için onu dikkatlice inceleyin.

4) Zindanda Olan Ruhlar

"Nitekim Mesih de bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü. Bedence öldürüldü, ama ruhça diriltildi. Ruhta gidip bunları zindanda olan ruhlara da duyurdu. Bir zamanlar, Nuh'un günlerinde gemi yapılırken, Tanrı'nın sabırla beklemesine karşın bu ruhlar söz dinlememişlerdi."

(1.Petrus 3:18-20)

Zindanda olan ruhların Tanrı tarafından oraya kilitlenmiş İblisler olduğunu iddia ediyorlar ve Mesih bir keresinde bu İblislere müjdeyi vermek için gitmişti. Ancak tüm cümleyi okuyarak ayetin söylediği şeyin bu olmadığını kolayca görebiliriz. Zindandaki ruhların Nuh zamanında itaat etmeyenler olduğunu söylüyor. Yani, Tufanda boğulan kötü adamlar ve kadınlardı.

Neden ruhlar deniyor? Bir önceki bölümde, Tanrı'nın Ruhu'na sahip olan ya da sahip olduklarını iddia eden insanların ruh olarak adlandırıldığını gördük. Tanrı, Nuh'un gününün insanlarına "Ruhum insanda sonsuza dek kalmayacak, çünkü o ölümlüdür" dedi. Bu muhtemelen Petrus'un bu insanlara ruh demesinin nedenidir.

Nuh'un zamanındaki kötü insanlarına Mesih'in vaaz edildiği nasıl söylenebilir? Sadece Petrus'un zaten benzer

bir ifadeyi kullandığı anlamda, iki bölüm daha erken. Mesih'in Ruhunun, Mesih'in ortaya çıkmasından çok önce gelmesini öngören eski peygamberler içinde olduğunu söyledi (1 Petrus 1:10).

Nuh bir peygamber gibi görünüyor. Petrus başka bir bölümde Nuh'a "doğruluğun müjdecisi [vaiz]" adını verir (2 Petrus 2:5).

Öyleyse, Petrus'un kendi dilinde, komşularına kurtuluş yolunu vaaz ettiğinde Mesih'in Ruhunun Nuh'ta olması gerekir.

Bu fikir, söz konusu pasajla iyi uyuyor, bu da Mesih'in bu insanlara kişisel olarak vaaz ettiğini söylemiyor. Onlara ruh tarafından vaaz verdiğini söylüyor.

1. Korintliler 5:3 ve 4'te Pavlus'un mektuplarında kendisi için "ruhça aranızdayım" olarak bahsettiği ilginç bir paralellik de vardır.

5) Günah İşlemiş Melekler

Bu konuda birbirine bağlanan bu iki pasajı birlikte inceleyelim:

"Tanrı günah işleyen melekleri esirgemedi; onları cehenneme atıp karanlıkta zincire vurdu" (2.Petrus 2:4)

"Yetkilerinin sınırı içinde kalmayıp kendilerine ayrılan yeri terk etmiş olan melekleri, büyük yargı günü için çözülmez bağlarla bağlayarak karanlığa hapsedti." (Yahuda 1:6)

Şeytan ve şeytanların asi melek olduğuna inananlar genellikle bu iki ayeti görüşlerini haklı çıkarmak öne sürerler. Ancak her iki bölümü de kritik eder ve detaylı bir şekilde incelersek, bu fikirleri desteklemediklerini göstereceğiz. Petrus ve Yahuda'nın bahsettiği bu melekler - her kim olursa olsun - insanları kışkırtmak veya bedenlerine sahip olmakta özgür değildirler. Kıyamet Gününe kadar güvenli bir şekilde zincirlenirler.

Bu ayetlerin tarihsel arka planı karmaşıktır ve bunu anlamak için Petrus ve Yahuda'nın zamanında popüler olan bir Yahudi efsanesi hakkında bir bilgiye bakmamız gerekir. Tufandan kısa bir süre önce gökten dünyaya düşen ve insan kadınla evlenen 200 melek hakkında efsanevi bir hikaye vardı.

Ancak, öncelikle, mitin detaylarından daha önemli olan şey, Petrus ve Yahuda'nın söyledikleridir. Petrus ve Yahuda, meleğin "sonsuz zincirler" olduğunu söyledi. Bu nedenle, hikaye doğru olmasa bile (ki değil) bu melekler, erkekler ve kadınlar için bir tehdit değildir ve şeytanın varlığını kanıtlamak için kullanılamaz. Aslında bu ayetler şeytanın kanıtı değildir.

2.Petrus'un orijinal metninde "eğer" ifadesini kullanan bir

durum olduğunu unutmayalım: "Tanrı günah işleyen melekleri (Eğer günah işleseler bile) esirgemedi onları, karanlık zincire vurdu..." Yani bu Yahudi efsanesi doğru olsa bile korkacak bir şey yok. Böyle bir varsayım düşmüş melekler için bir kanıt değildir. Aslında bağlam, Petrus ve Yahuda'nın bu efsaneye inanmadıklarını göstermektedir:

2Pe.2:1-2 Topluluğu yanlış öğretmenlere dair uyarır

2Pe.2:3 Günah işleyen melekler hikayesini "Uydurma sözler" olarak tanımlar

2Pe.2:10 Yanlış öğretmenlerin "İlahi varlıklara(Meleklerle) iftira attığını" söyler

2Pe.2:12 Yanlış öğretmenlerin "Anlamadıkları konularda sövüp sayan bu kişiler" olduğunu söyler

Eğer sahte öğretmenler meleklerin günah işlediğini ve Petrus da bunun "iftira" olduğunu söylerse, o halde bu ayet meleklerin günah işlemediğinin en katı kanıtıdır.

200 melek hakkındaki bu efsane, Petrus ve Yahuda'nın günlerinde Yahudileri arasında çok popülerdi, ancak birçok Yahudi bunun gerçekleşmediğine inandığı için. Titus 1:14'teki Paul, Titus'u "Yahudi mitlerinden kaçınması" konusunda uyarır. Görünüşe göre Mesih de melekler, "Tanrı'nın oğulları", evlenme ve günah etme hakkındaki bu efsaneyi duymuştu, çünkü Luka 20: 35-36 ve Markos 12:25'te İsa bu hikayeyi kınadı. İsa, dirilişte erkeklerin ve kadınların evlenmeyeceklerini, çünkü "Tanrı'nın oğulları" olacağını, meleklerle eşit olacaklarını ve meleklerin evlenmediğini söylüyor. Eğer İsa Meleklerin evlenmediğini söylüyorsa; Petrus'un bu hikayeyi tanıtan insanlara "İlahi varlıklara iftira attıkları" görüşünü destekler. Son olarak da İbraniler 1:14 "tüm" meleklerin

(bazı melekler değil) hizmet etmek için gönderilen görevli ruhlar olduğunu söyler. Yani İbraniler'in yazarı da bu hikayeye inanmamıştı.

6) Kötülüğün Göksel Yerlerdeki Ruhsal Orduları

"İblis'in hilelerine karşı durabilmek için Tanrı'nın sağladığı bütün silahları kuşanın. Çünkü savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır." (Efesliler 6:11-12)

Bu pasajda dikkat çeken ilk şey, benzetme dilinde yazılmış olmasıdır. Aslında, Efesliler'in içinde gerçekleştiği tüm bölüm (bölüm 6, 10 ve 17 arası) bir çeşit benzetmedir. İçinde Hıristiyanlar bir askere benzetiliyor, zırh giyiyor ve silah taşıyor.

Onun "zırhı" doğruluktur ve "kuşağı" gerçekliktir. Onun "ayakkabıları" müjdenin ekipmanını temsil eder, onun "kalkanı" iman, onun "miğferi" kurtuluşu ve "kılıcı" Tanrı Sözü'dür. Okuyucularına Hıristiyan'ın bu benzetmedeki düşmanlarının gerçek asker olmadığını hatırlatmak için Pavlus, "ete ve kana karşı mücadele etmiyoruz" diyor. Daha sonra düşmanları: (1) Ülkeler, güçler ve dünya yöneticileri; (2) kötülüğün manevi konakçılar olarak adlandırır.

Pavlus'un Efesliler için diğer uyarısına bakarsak, bu iki düşman türünün ne olduğunu görmemize yardımcı olur.

Elçilerin işlerinde Pavlus'un Efes'teki kilisenin büyüklerine iki tehlikeye dikkat etmesini nasıl söylediğini okuduk:

"Kendinize ve Kutsal Ruh'un sizi gözetmen olarak görevlendirdiği bütün sürüye göz kulak olun. Rab'bin kendi kanı pahasına sahip olduğu kiliseyi gütmek üzere atandınız. Ben gittikten sonra sürüyü esirgemeyen yırtıcı kurtların aranızda gireceğini biliyorum. Hatta öğrencileri kendi peşlerinden sürüklemek için sizin aranızdan da sapık sözler söyleyen kişiler çıkacak." (Elçilerin İşleri 20:28-30)

Bir numaralı tehlike, "Yırtıcı kurtlar", açıkça kilisenin dışından gelen zulüm gibiydi. (Matta 10: 16-18'i karşılaştırın, bu da zulümlerin Mesih'in koyunlarına saldıran kurtlar olduğundan söz ediyor.) 2 numaralı tehlike, topluluğum içerisindeki sahte öğretmenlerdi.

Efesliler'deki pasajın dikkatli bir şekilde incelenmesi bizlere, Pavlus'un hala aynı iki düşman grubuna sahip olduğunu gösteriyor. "mevcut karanlığın yöneticileri, güçler ve dünya hükümdarları" Bunun, Pavlus'un ilk Hıristiyanlara zulmeden Roma yöneticilerini isimlendirmelerinden biri olduğu anlaşılıyor.

Aslında Titus 3: 1'de çevrildikleri Roma imparatorluğunun yöneticilerini için kullanılan "yönetici" kelimesini, "yöneticiler ve otoriteler" olarak kullanıyor.

İkinci düşman "kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal orduları" dır. Bu zor bir ifadedir, ancak tüm olasılıklar aslında "Elçilerin İşleri 20" nin ikinci düşmandır: Topluluğun içindeki sahte öğretmenlerdir. Bunu her

kelimenin kendi zamanındaki anlamına bakarak görebiliriz. "Göksel yerler" tam anlamıyla "cennet" anlamına gelmeyen Grekçe bir kelimenin çevirisidir. Pavlus'un birkaç kez kullandığı mecazi bir ifadedir. Neredeyse her zaman "yüksek onur pozisyonları" anlamına gelir. Efesliler 1: 3'te bu dünyadaki Hıristiyan topluluğuna ait olmanın büyük onurunu ifade eder. Efesliler 6:12'de de kastedilmesi gereken şey budur. Peki topluluğun ilk dönemlerinde bu "kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal orduları" kimlerdi?

İlk olarak "kötülüğün" ifadesinin sadece "kötü" demenin İbranice bir yolu olduğuna dikkat edin. İbranice Eski Ahit'te "adamların değersizliği" ifadesi sıklıkla kullanılır ve her zaman "değersiz adamlar" anlamına gelir. Yasa'nın Tekrarı 13:13'te, 'Haydi, bilmediğiniz başka ilahlara tapalım' diyen erkekleri tanımlamak için kullanılır ve Pavlus Efesliler 6: 12'yi yazarken bu ayeti akılda tutmuş olabilir.

"Ruhsal ev sahipleri" Grekçe bir kelimenin, "Ruhsallığın" kelimesinin eksik bir çevirisidir. Bu kelime açıkça topluluğun başlangıcında Kutsal Ruh'un etkisi ile peygamberlikte bulunabileceğini ya da en azından bunu yapabileceğini iddia eden Hıristiyanlara atıfta bulunmak için kullanıldı. Bu kelime 1.Korintliler 14:37'de bu şekilde kullanılmıştır. Görüyoruz ki, Pavlus ve okuyucuları tarafından kullanılan dilde, "kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal orduları" açıkça "Topluluğun içerisindeki sahte peygamberler" anlamına geliyordu. Elçilerin İşleri 20'deki paralel geçiş bize tam olarak bunu verir.

Alan Hayward

**Not: İngilizce orijinalinde altı ek bulunmaktadır.
Bunlar Türkçe versiyona dahil değildir.**

Kaynaklar / Referanslar

1. The Hierarchy of Hell (Robert Hale, London, 1972), page 91.
2. Jesus Christ (Hodder and Stoughton, London, 1927), Chapter 1, Section V.
3. Jesus of Nazareth (Thornton Butterworth, London, 1929), Chapter 2, page 47.
4. Satan Wants You (Hart Davis, London, 1971), page 28.
5. Article, "Satan", in The Encyclopedia of Jewish Knowledge (Behrman, New York, 1934), page 492.
6. Dictionary of Judaism (Shapiro Valentine, London, 1959), page 67.
7. Cited by I. Asimov, in Guide to Science (Basic Books, New York, 1972), Volume 2, Chapter 4.
8. Articles "Hippocrates", and "Galen", in The Penguin Medical Encyclopedia (Penguin Books, London, 1972).

